

Jan Hlávka

ODPLATA 1

ZEMĚ PROKLETÝCH

ST
A G E M I T
1993

ve světě Miroslava Zambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

19

Jan Hlávka

ODPLATA 1

Země prokletých

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

PROLOG: KRÁLOVSKÝ GAMBIT

Major Simon Norrington spoutanýma rukama nabíral lžící z misky zelenou kaši a hltavě ji polykal. Chutnala odporně, každé druhé sousto málem vyzvrátil, ale nemohl si pomoci, bylo to poprvé po třech dnech, co mu dali aspoň něco jíst.

Poslední lžice mu vyklouzla z prstů, než ji donesl k bolestí rozkousaným rtům. Zazvonila na kamenné podlaze a major se pro ni s námahou sehnul. Řetězy na jeho zápěstích tiše cinkaly, v prázdném očním důlku mu bodalo, kdykoliv se pokusil pohnout okem, které už neměl. Tápal prsty ve tmě a nakonec ji našel. Rychle vylizoval poslední zbytky zeleného svinstva a někde hluboko cítil stud a trpký odpor – opravdu to byl on? Velitel elitního týmu Military divize, agent Kovářů rovnováhy, spolu s bratrem Gregorem dokonale vycvičený profesionál, který neselhal v žádné misi, co mu byla svěřena, mimo službu expert na římskou historii... nic. Všechno tohle bylo jako sen, iluze odváta větrem. Občas váhal, zda někdo takový vůbec existoval, zda si ho jen nevymyslel, zatímco ležel v cele a třásl se strachem, bolestí a zimou, která byla na tomhle strašném místě všudypřítomná stejně jako smrt.

Venku se ozvaly kroky. Rozhodné, přesto nepravděelné, jako by jejich původce kulhal, mezi nimi se občas ozvalo klepnutí hole – ty kroky znal.

Simon zasténal. Lžice i miska mu vyklouzly z ruky, pokusil si rukama zacpat uši, ale nešlo to, okovy měl připoutané k opasku, nedosáhl dlaněmi dost vysoko. Aspoň se schoulil do klubička, sotva zatažené pahýly po prstech na nohou se znovu otevřely, bolest mu zaplavila celé tělo.

Dveře se rozlétly. Venku bylo jen o málo větší světlo než uvnitř, ale i to na okamžik působilo oslepujivě. Pak obdélník vyplnila temná postava, shrbená, s levým ramenem skloněným. Místo tváře se jí třpytila hladká, lesklá plocha, ve které se zrcadlila Norringtonova tvář, třesoucí se, ztrhaná troska, kterou stěží poznával.

„No, Simone? Pomohla trocha odpočinku vaší paměti? Nebo budeme pokračovat?“

„Ne... to ne!“ zakvílel Simon. „Řeknu všechno, prosím!“

„Otázka zůstává stejná, jenom jediná.“

„Ale já nevím!“ zaječel Norrington do ledového šera. „Přísahám Bohu, nevím, kde sídlí Ultimativní oddělení, v životě jsem o něm neslyšel! Mluvím pravdu, přísahám... věřte mi...“

Hlas se mu zlomil, ze zbývajícího oka vytryskly slzy. Třásl se a vzlykal, zatímco postava ve dveřích jen stála a dívala se, mlčky, nehybná jako socha, zdálo se, že vůbec nedýchá. Lehce zavrtěla hlavou.

„Zklamal jste mě, majore. Zřejmě potřebujete větší motivaci, ještě máte druhé oko, zuby a prsty na ruce...“

„Ne! Pro lásku Boží, už ne, prosím!“

Simonovy prosby se změnilly v nesrozumitelné blábolení, postava mávla rukou. Lesklý nůž prolétl vzduchem, zazvonil o podlahu a zastavil se přesně u Norringtonových nohou.

„Takže, majore? Čím chcete začít?“

Norrington ztuhl. Zíral střídavě na nůž a temný přízrak ve dveřích, mozek jako by explodoval, zahlcený hrůzou z další bolesti, všechno, jen to ne!

Když se vrhl po noži, řetězy slabě zacinkaly. Neměl dost místa, aby si ho vrazil do hrudi, místo toho využil vlastní váhy, opřel střenku o podlahu a z výšky na ni dopadl. Dlouhá čepel jím prošla téměř skrz, zhroutil se na bok a hlavou mu kmitla myšlenka, jako Marcus Antonius...

Naposledy se usmál, to nebylo zlé.

Postava ve dveřích mlčela. Nehnula ani prstem, nepokusila se ho zastavit, ale nevypadala ani překvapeně. Chvilí hleděla na rozlévající se rudou kaluž, v šeru připomínala spíš dehet než krev, a otočila se.

„Pojďte sem, Pite.“

Vysoký muž se světlými vlasy a vojenským držením těla krátce pohlédl do místnosti. Ve tváři se mu na okamžik objevilo znechucení, ale jen kývl.

„Vaše rozkazy?“

„Uklidte ten nepořádek a tělo hodte do kádě. Udělejte to sám, nechci, aby se cestou někde ztratilo.“

„Rozumím.“

„Hlavu přidejte k ostatním, ať jsou pohromadě. Pošlu Kovářům rovnováhy dárek.“

„Rozkaz.“ Pit okamžik sbíral odvahu. „Promiňte, bylo tohle nutné? Přece nic nevěděl, nebo ano?“

„O tom, co je tu nutné, rozhodnu já. A ne, nevěděl. Znají mě. Nepošlou sem nikoho, kdo to ví, leda další idioty na odpis.“

V lehce chraplavém hlasu jako by se ozvala únava, ale vzápětí se mu vrátila rozhodnost.

„Co ta dívka? Už se probrala?“

„Snad ji nechcete taky... ano,“ potlačil Pit úlek a rychle polkl. „Je při vědomí, zranění se hojí dobře.“

„Dobrá. Až skončíte s úklidem, přiveďte mi ji, popovídáme si. Zajímá mě, proč odepsali ji.“

„Rozkaz!“

Pit odešel a postava se zadívala zpět na majorovo tělo, teď už chladnoucí. S lehkým povzdechem promluvila, k němu i k sobě.

„Budeme muset změnit plán.“

KAPITOLA 1: TEMNÉ VODY

Jeskyňě byla studená a temná. John Kovář vesloval, naslouchal, jak voda Punkvy naráží do boků loďky, a mlčel. Stejně tak Ljuba Bytewská, šéfka Krizového oddělení Divize pro potlačování interrealitního pašování. Setkání, na které mířili, se nelíbilo ani jednomu z nich, ale vyhýbat se mu nebylo moudré, aspoň zjistí, na čem jsou.

„Tak jak se vám vydařil výlet, Johne?“ pokusila se Bytewská rozptýlit tíživé ticho. „Slyšela jsem, že vám ho zařídil Andreas, konečně jste nechali toho zbytečného nepřátelství?“

„Ani ne,“ opáčil Kovář chladně. „Major Wolfgang si dal hodně práce, abych nezjistil, že mi tenhle výlet, jak tomu říkáte, zajistil právě on. Když uvážím jisté okolnosti, ani se tomu nedivím.“

„Jaké okolnosti? V Agentuře se o tom už vypráví zajímavé věci, doufala jsem, že mi po návratu alespoň pošlete zprávu. Mám raději informace z první ruky než z drbů, a i když jste ve vyhnanství, stále jsem vaše nadřízená, nezapomeňte,“ podotkla Bytewská.

„To by mě ani nenapadlo,“ potlačil Kovář úsměv. „Poslal jsem vám bezpečným kanálem hlášení¹ hned druhý den po návratu. Domníval jsem se, že by vás zajímalo, na koho jsem v Mongolsku narazil, nedostala jste ji?“

„Evidentně ne,“ povzdechla si Bytewská. „Budu si muset znovu promluvit s Whittackerem o těch kouscích, co pořád provádí s našimi počítači.“

Kovář přikývl. Hlavou mu bleskla myšlenka, odkud asi ten, co je sem pozval, o jeho návratu věděl. Možná ta ztráta hlášení nebyla nakonec vůbec žádná náhoda, ale nepochyboval, že Ljuba Bytewská si tuto fakta uvědomuje stejně jako on. Zabral pravým veslem, minul další zákrutu řeky a v dálce před nimi se objevilo světlo.

Druhá loďka stála u břehu. Ve světle lampy na přídi bylo vidět, že i v ní jsou dva lidé, jeden z nich stál a s rukama za zády sledoval trs blyštivých stalagmitů nahoře. Byl otočen zády, celý v černém, štíhlý jako mladík, ale ve světle se leskly jeho bílé vlasy. Ani se nepohnul, když se Kovářova loďka přiblížila k jeho, dál zkoumal krápníky pod stropem a vypadal, že je něčím hluboce zaujat.

„Není to zvláštní?“ promluvil tichým, téměř bezbarvým hlasem. „Vznikly dávno předtím, než povstala naše civilizace. Zatímco my vedli své malicherné války a budovali tisícileté říše na pár let, ony tady ve tmě trpělivě rostly. Pomalu, po kapkách, ale stále, a porostou dál i potom, co my tady už dávno nebudeme. Měli bychom si z nich vzít příklad, nemyslíte, majore?“

„Nevím, pane,“ odvětila Ljuba Bytewská upjatě. „Při vší úctě, nemám tolik času na filozofické úvahy. Mé oddělení je právě plně vytížené a tato schůzka...“

¹ Pozn. Hlášení z mise číslo 18. ztraceno během transportu. Prošetřováno podezření na nepovolené systémové manipulace. Obnova souborů probíhá. Odhadovaný čas dokončení: 40 dnů reálného času.

„Vám jen zabírá prostor, navíc nevíte, co od ní můžete čekat. Toho jsem si vědom, majore. Tím spíš si vážím toho, že tu jste, i vy, kapitáne.“

Muž odtrhl pohled od stropu a otočil se, obratně, loďku ani nerozkýval. Natáhl ruku, John Kovář na okamžik zaváhal, ale pak ji stiskl. Lucius Treneport, jeden z nejmocnějších mužů Agentury a tajemník celé ženevské sekce, měl pevný, silný stisk. Kovář zkoumal očima jeho tvář, ostré rysy a pronikavé černé oči, v šeru vypadal téměř nadpřirozeně.

„Pane.“

„Děkuji, kapitáne,“ přikývl Treneport. „Nedivím se, že váháte, po tom, co jsem se zúčastnil té,“ okamžik hledal slova, „ubohé frašky při vašem odsouzení.“

„To je v pořádku. Víím, že jste se snažil zasáhnout v můj prospěch a mohl jsem dopadnout hůř.“

„Jste velkorysý, když uvážím, co následovalo. V každém případě, pokud nemůžu očistit vaše jméno, alespoň se postarám, aby jim to neprošlo tak lehce. Jak se má soudní zapisovatel Henning, Adame?“

Druhý muž v loďce zvedl hlavu. Na rozdíl od Treneporta byl mladý, s černými vlasy a skoro dětským výrazem ve tváři, ale když se usmál, z toho úsměvu běhal mráz po zádech.

„Pan Henning už po těžkém dnu odpočívá v pokoji.“

Treneport lehce kývl, oči upřené do Kovářovy tváře.

„Je mi špatně z toho, co poslední dobou vidím kolem, kapitáne. Organizace, které jsem zasvětil celý život, se rozpadá. Korupce, hamižnost a touha po moci požírají Agenturu jako rakovina. Jenom za posledních pět let vzrostl počet zločinů agentů osmkrát, a to včetně členů vnitřní divize, těch, co mají být zárukou pořádku. Proč by ne, když jim nadřízení dávají příklad, nechávají se kupovat od toho psa Xaveria Hawka, jako ten zrádce Gadski...“

Ljuba Bytewská zvedla obočí. „Takže vy také věříte, že X-Hawk má své lidi přímo v Agentuře?“

„Věřím?“ Lucius Treneport se hořce usmál. „Vím s jistotou o třech a u dalšího to tuším, ale samozřejmě, důkazy nejsou. Už si ani neumíme zamést před vlastním prahem, tak jako dřív...“

Treneport rychle zavrtěl hlavou.

„Omlouvám se. Nepozval jsem vás, abyste poslouchali mé výlevy. Podstata věci je, že bych chtěl zkoordinovat svůj postup s vámi, majore. Vaše oddělení je jedním z mála, které je nejen čisté, ale také se nebojí říkat nahlas, co se jiným nehodí, a z toho důvodu bylo už prakticky ochromeno. Váš nejlepší tým je rozložen. Z kapitána Kováře se stal psanec, Frank Boorman má od svého návratu nařizenu zdravotní dovolenou a na Vincenta Vegu už půl roku shromažďuje materiál vnitřní divize. Profesor von Wonder byl přeložen, jeho asistentka zmizela beze stopy a váš nový hlavní technik Whittacker má pověst neschopného hlupáka. Kromě hrstky druhořadých agentů jako je Štěpánek máte v první linii už jen komtesu de Villefort, která ale při té věci s Gadskim ztratila

většinu svých kontaktů v Agentuře. Je pouze otázkou času, než klopýtne znovu, a pak vaši oponenti konečně dosáhnou nejen vašeho definitivního odvolání, ale zrušení celého Krizového oddělení. Jistě jste už slyšela o chystaných úsporných opatřeních uvnitř Agentury. Podle jednoho z nich má být vaše oddělení rozpuštěno a jeho úkoly přejít pod pravomoc Military divize.“

Treneport mluvil klidně, téměř nezúčastněně. Pouhé chladné shrnutí faktů, ale Kovář ztuhl, o tomhle slyšel poprvé. Ljuba Bytewská ovšem nevypadala vůbec překvapeně, jen lehce přikývla.

„To samozřejmě vím, plukovníku, také mám ještě v Agentuře pár přátel. Jak se to ale týká vás, pane? Z vašich slov předpokládám, že mi hodláte nabídnout svou pomoc – výměnou za co?“

Po Treneportových bledých rtech se mihl úsměv.

„Za nic, čeho byste se měla obávat, majore, pouze věřím, že čestní lidé mají v těžkých dobách držet pohromadě. Víím, že jste v tomto směru založila jistou vlastní neoficiální skupinu – a protože mám podobnou, rád bych vám nabídl partnerskou výpomoc.“

Ljuba Bytewská ani teď nedala najevo údiv, přesto se na okamžik zarazila.

„Skutečně? V čem konkrétně by měla spočívat, čistě teoreticky?“

„Mohu vám poskytnout informace, ke kterým nemáte přístup. Otevřít zavřené dveře, varovat před nebezpečím, zajistit utajení, ochránit vás před nežádoucím zájmem. Poskytnu své zkušenosti i kontakty a doufám, že na oplátku budu moci využít vaše muže a zařízení, diskrétně samozřejmě.“

„To je od vás velkorysý, ale nic ve zlém, nechce se mi věřit, že byste si oboje nedokázal zařídit i bez mé pomoci.“

„Jistě. Jenže zařídit a zařídit tak, aby o tom nevěděli nesprávní lidé, není totéž, majore, leckde v Agentuře už situace dospěla dál, než tušíte. Ve vašem oddělení si věci stále děláte po svém, jste tím proslulá, což přesně potřebuji. Navíc právě připravuji jistou akci – slyšeli jste o Sayed-Nefer?“

John zavrtěl hlavou, ale Ljuba Bytewská v šeru sevřela rty.

„Věřila jsem, že to je pouhý výmysl,“ promluvila tiše.

„Mohu vás ujistit, že není, majore. Sayed-Nefer existuje stejně jako vy nebo já.“

„Nerozumím,“ pokrčil Kovář rameny, teď už mlčet nevydržel. „Co je Sayed-Nefer?“

„Ne co, ale kdo.“ Ljuba Bytewská si povzdechla. „Je to prý čaroděj a stratég, velmi mocný. Neznám nikoho, kdo ho viděl na vlastní oči, ale vypráví se o něm legendy. Údajně nejvěrnější X-Hawkův spojenec, jeho učitel a rádce.“

„Ano,“ kývl Treneport. „V podstatě je to správně. Sayed-Nefer stojí v posledních letech za tuctem nejhorších útoků proti Agentuře, třeba tím pekingským masakrem loni. Sídlí na jednom z okrajových světů, špatně dostupném a samozřejmě dobře utajeném. Přesto se Kovářům rovnováhy nedávno podařilo zjistit jeho polohu a poslat tam tým, čtyřicet zkušených lidí z Military divize. Úkolem bylo Sayed-Nefer zajmout nebo zlikvidovat, včera se měli vrátit.“

„A nevrátili?“

„Záleží na tom, jak se na to díváte, kapitáne. Z portálu vypadla kovová bedna. Uvnitř bylo třicet devět useknutých hlav a vzkaz: *Příště víc štěstí!* A na víku měla vyrytý symbol, vypadal jako nějaký nápis psaný runovým písmem. Každého, kdo se na něj díval déle než minutu, začala nejprve bolet hlava, pak přišly závratě, křeče a do hodiny byl mrtvý. Celkem dalších dvanáct.“

Treneport mluvil stále naprosto chladně a Kovář se ušklíbl, X-Hawkův styl se nezapřel.

„Říkal jste, že mužů bylo čtyřicet. A hlav jen třicet devět?“

„Ano. Je jasné, kde se nachází poslední – stále na krku toho prokletého zrádce, který misi sabotoval.“ V plukovníkově výrazu se mísil smutek a chladná nenávisť. „Hodlám tu akci v krátké době zopakovat. Tentokrát jen malý tým, šest nebo sedm lidí, rychlí, mobilní a především skutečně utajení. Věřím, že Sayed-Nefer nebude čekat další útok tak brzy a v týmu je jedno volné místo. Co říkáte, kapitáne? Máte chuť se přidat?“

Kovář zvedl překvapeně obočí. „Zajímavá nabídka. I kdybych ale chuť měl, nemyslíte, že to bude obtížné, vzhledem k mému současnému statutu v Agentuře?“

„Jistě,“ souhlasil Treneport, „stále jste psanec. Je to hanba, vzhledem k tomu, co všechno jste pro Kováře rovnováhy udělal. Na druhou stranu to poskytuje jisté možnosti, které běžní agenti nemají, a s touto nesnází jsem schopen si poradit, alespoň krátkodobě. Víte, kdo je James Denning, kapitáne?“

„Neznám ho.“

„Ale znáte, jste to vy. Vytvořil jsem služební záznam agenta Denninga a před třemi týdny ho vložil do systému Agentury, udělal z něho skutečnou osobu. Má vaši DNA, otisky prstů, vše co potřebujete k přístupu. Vzhled se mírně liší, ale to nebude problém, a pokud se budete zdržovat pouze na oddělení majora Bytewské, udržím nevídané zvědavce dál.“

„Kreativní přístup,“ uznala Ljuba Bytewská. „Ovšem co samotný transport? Otevřít bránu do okrajového světa je obtížné a energeticky velmi náročné. Jak hodláte utajit tohle?“

„To bude skutečně těžší. Navíc poslední dobou zjišťuji, že X-Hawk umisťuje své špehy právě na technické pozice. Snaží se sledovat cesty Agentury, mít přehled o našem pohybu. Ukrytí takový přenos bude extrémně složité – pokud nebudeme mít k dispozici někoho vážně schopného, pravého, byť mírně zneuznaného génia ve svém oboru.“

Bytewská pomalu přikývla. „Profesor von Wonder.“

„Ano. S jeho pomocí dostaneme tým k cíli bezpečně a nenápadně, ukážeme X-Hawkovi, že Agentura má stále ještě zuby. Co říkáte, kapitáne?“

John Kovář pokrčil rameny. „Co se mě týče, nevidím problém, pane. Jeden můj přítel nedávno kvůli X-Hawkovi zemřel a nebyl první. Pokud to můžu jemu nebo jeho lidem vrátit, nebudu váhat – ale při vši úctě, mým nadřízeným je stále major Bytewská.“

„Přirozeně. Proti tomu nemám nic, volba je jen na vás, majore?“

Lucius Treneport se nenuceně usmíval, ale Kovář koutkem oka postřehl Adamův úšklebek. Bytewská vypadala zamyšleně.

„Pokud jde o takovou spolupráci, ráda vaši snahu podpořím,“ přikývla, ovšem bez zjevného nadšení. „John i profesor jsou vám k dispozici, pokud se postaráte o jejich bezpečnost. Nicméně trvám na tom, že zůstanou pod mým velením a budu se podílet na rozhodování o všech případných budoucích akcích.“

Treueportův úsměv se rozšířil. „Pak jsme dohodnuti. Kapitán Kovář se může zítra vrátit na vaše oddělení, doručím mu doklady agenta Denninga. Detaily probereme později, ale už teď nepochybuji, že naše spolupráce přinese vynikající výsledky. Bylo mi ctí se s vámi setkat, majore – i s vámi, Johne.“

Plukovník formálně přikývl, Kovář pochopil, že schůzka je u konce. Mlčky oplatil pozdrav a vrátil se k veslům. Teprve když byli z doslechu, zachmuřeně promluvil.

„Vy mu nevěříte, že? A vážně je to s oddělením tak zlé?“

Ljuba Bytewská si povzdechla. „Nevím. K Agentuře byl vždy loajální a tenkrát před tribunálem vám opravdu pomohl. Nejsem ale ráda, když někdo jen předstírá, že mi dává na vybranou, a zvláště člověk jako je on.“

Druhou otázku jako by vůbec neslyšela, John pochopil, že i to byla odpověď.

„Měl jsem stejný pocit,“ připustil a ohlédl se zpět. Treueportova loďka pořád nehybně stála, ovšem tajemník už seděl a se skloněnou hlavou si cosi vysvětloval s Adamem, bylo vidět, jak mladík zasněně přikyvuje.

„Co by asi dělal, kdybychom ho odmítli? Myslíte, že by začal škodit vám nebo oddělení?“

„Škodit oddělení?“ Ljuba Bytewská se smutně usmála. „Já se spíš bojím, jestli bychom odsud v tom případě vůbec odešli živí. Tahle voda je hluboká a o něm se říká ledacos. Ať chystá cokoliv, nevím, jestli se o vás mám bát nebo být ráda, že tam budete.“

„Díky za kompliment,“ usmál se Kovář a ohlédl se zpět po Treueportově člunu, ze kterého zbylo už jen mdlé světlo uprostřed temnoty. „Tohle bych si stejně nenechal ujít.“

KAPITOLA 2: NOČNÍ NÁVŠTĚVNÍK

John Kovář, toho času nový agent Divize pro potírání interrealitního pašování Jack Denning, za sebou zabouchl dveře služebního bytu a dlouze vydechl. Dnešní den byl opravdu náročný. Nejprve úprava vzhledu s Andreou, při které se komtesa bavila podstatně víc než on, a pak první návštěva oddělení po skoro osmi měsících. Když procházel kontrolou, při pohledu na zamračené strážce mu zatrnulo. Nepochyboval, že mají jeho tvář hned na první straně seznamu, ale Lucius Treneport dodržel slovo, dovnitř se dostal bez problémů.

Odložil kabát a začal vyjímat speciální kontaktní čočky měnící jeho sítnicový obraz, druhou nejméně pohodlnou část převleku. Tou první byly tampony v koutcích úst, ale ty naštěstí musel nosit jen při vstupu, kvůli oklamání biometrických senzorů. Odepnul i falešné břicho – tahle část Andreu pobavila nejvíc – se kterým vypadal málem stejně jako Whittacker, ten byl z oddělení ostatně jediný, kdo ho v převleku nepoznal. Skoro pak padl do mdlob a totéž se později stalo Vincentu Vegovi, jenže tomu smíchy.

Usmál se. Zprvu si to neuvědomil, ale bylo příjemné je všechny znovu vidět, kráčet známými chodbami. Jako by se vrátil domů, i přes trpkou pachut', že se tam vetřel potají jako zloděj.

Odložil maskovací propriety, sáhl po klice do obývacího pokoje – a uvědomil si, že tam někdo je.

Malý muž seděl nehybně u stolu, před sebou šálek. Nerozsvítil, kromě světla pronikajícího dveřmi z předsíně vládlo v místnosti šero, ve kterém se rýsoval bledý obličej bez vrásek, i když oči měl staré. John Kovář vydechl, tu tvář znal.

„Dlouho jsme se neviděli,“ zavrčel. „Proč pro změnu nezkusíte zaklepat – nebo se zas neomezíte na lístek do kapsy kabátu?“

„Bohužel,“ odvětil Noel Dwaken suše. „Tentokrát s vámi chci mluvit osobně a nerad čekám přede dveřmi.“ Krátce upil ze šálku.

„Doufám, že na vás Lucius Treneport udělal dojem.“

„Proč se lidé vůbec obtěžují s tajnými schůzkami, když si o nich beztak štěbetají vrabci?“ ušklíbl se Kovář. Zapírat nemělo smysl, vlastně ho to ani nepřekvapilo. Rozsah Dwakenových schopností před časem sám poznal a znal i pověst, co ho provázela, v Agentuře se někteří lidé báli i jeho stínu. Johnově poznámce se lehce usmál.

„Jistě. Přede mnou je těžké něco utajit, ale o to nejde. Je mi jedno, jaké laskavosti si s Treneportem prokazujete vy nebo Ljuba Bytewská. Chci si ale promluvit o jeho akci proti Sayed-Nefer.“

„Ano?“ otázal se Kovář opatrně. „Co je s ní?“

„Nic. Jen to, že vím, že její součástí má být i hlava jednoho údajného zrádce. O tom zpackaném

útoku Military divize vám plukovník jistě řekl.“

„Copak? Bojíte se, že vám vlezou do zelí a dostanu ho dřív než vy?“

Kovář se usmál, ale Dwakenův výraz zůstal chladný.

„Ne. Je to omyl nebo úmyslná lež. To si ještě zjistím, ale i kdyby někdo vážně zradil, *ona* to nebyla.“

„Ona?“ John se překvapeně zarazil. „Snad ne přítelkyně?“

„Po tom vám nic není. Pokud se té akce zúčastníte, tak bez ohledu na to, co chce Lucius Treport, jí nezkřívíte ani vlas a nedopustíte, aby to udělal někdo jiný. Rozumíte?“

Kovář zůstal zaraženě stát. „Proč? A proč já?“

„Protože to chci, protože tam budete, protože věřím, že jste z nich nejrozumnější. Vyberte si. Říkejte si klidně, že to není fér, ale když zklamete, najdu si všechny, co se na tom podíleli – a *vás* především.“

„To má být výhrůžka?“ otázal se Kovář tiše.

„Výhrůžka?“ Noel Dwaken se usmál podruhé, tentokrát však lehce vycenil zuby. „Ne, agente Denningu, pouhé konstatování. Mimochodem, zřejmě nevíte, že jsem už nějaký čas pověřen vypátráním a odstraněním jistého renegáta Johna Francise Kováře. Naneštěstí jsem při plnění toho úkolu zatím žalostně zklamal...“

John sebou trhl, Dwaken náhle stál těsně u něj a studenými prsty svíral jeho rameno. Kovář ten pohyb vůbec nepostřehl. Neviděl, kdy vstal od stolu, prostě tam seděl a pak se mu najednou díval zblízka do očí. John reflexivně hmátl po zbrani na opasku – ale ta zmizela. Noel ji držel v druhé ruce, hlavě se jemně dotýkala Kovářova boku. Vzápětí ho pustil, pažbou napřed mu ji podal a klidně dokončil větu.

„...nebo jsem jen nebyl dostatečně pilný, agente Denningu?“

John Kovář mlčel. Vrátil pistoli do pouzdra a při tom zkoumal Noelovu tvář, nehybnou, klidnou.

„O co tady jde?“ zavrtěl hlavou. „Nechcete mi radši říct na rovinu, co se děje?“

„Ne, nechci. Už tak žijete krátce a některé znalosti by se na délce toho času mohly zle podepsat. Navíc zastávám názor, že každý se má poučit sám, tak se uče – a doufám, že jste mi rozuměl,“ vyrazil Dwaken beze spěchu ke dveřím.

„Velice dobře,“ přikývl Kovář a sledoval ho pohledem, otevřel, ale s rukou na klice se zastavil.

„Mimochodem, účast v akci proti Sayed-Nefer byla před časem nabídnuta i mně, ale nerad plavu na větší hloubku, než zvládnou. Hodně štěstí, pane Denningu, budete ho potřebovat!“

Stiskl kliku a potichu za sebou zavřel. Kovář neslyšel kroky ani zvuk druhých dveří, a když vyhlédl z okna, večerní ulice byla prázdná, jako by se rozplynul ve vzduchu.

Došel ke stolu a zadíval se na Dwakenův šálek. Nebyla v něm káva, ale ani to, čeho se obával,

jen zbytek horké čokolády. John překvapeně zavrtěl hlavou.

Upíři mají poslední dobou divné chutě.

KAPITOLA 3: VŠICHNI ZA JEDNOHO

„Vsadím se, že máte akorát hokejky a kachny, seržante.“

„No, jestli to chcete vědět, musíte přihodit, nadporučíku.“

„K čertu, myslím, že ani ne.“

Kovář zůstal stát ve dveřích a jen se díval. U kulatého stolu v konferenční místnosti Krizového oddělení Divize pro potlačování interrealitního pašování sedělo pět mužů v maskovacích uniformách a hráli karty. Vysoký chlap s nakrátko ostříhanými blond vlasy přihodil na hromádku uprostřed něco kovového, malý obtloustlý Asiat se otočil.

„Zdravím! Vy jste ten nový od plukovníka? Denning?“

„Ano,“ přikývl John s lehkým zaváháním, vystupovat i tady pod falešným jménem byl poněkud nezvyk.

„Tak pojďte do hry!“ zasmál se Asiat. „Zrovna jsme v nejlepším. Nadporučík Ogawa.“

Nabídl mu ruku a John ji přijal. Někdo přitáhl další židli, Kovář si sedl a rychle přehlédl situaci. Zdálo se, že současná hra se chýlí ke konci, karty drželi v rukou už jen dva muži. Oba vysocí s vojenským sestřihem, jenže jeden měl vlasy světlé a druhý nazrzlé. Ten právě přihodil poslední sázku: Ne mince, ale lesklé náboje ráže .45, otevřená krabice stála na okraji stolu.

„Dorovávám. Teď se ukažte, seržante!“

„No, když tolik spospícháte, Wernere.“

Seržant položil karetní list na stůl a Werner zaúpěl – postupka v barvě.

„To není pravda! Dal bych krk, že nemáte ani dva páry!“ praštil kartami na stůl, zatímco seržant shraboval výhru.

„O krk hrajeme každou chvíli,“ poradil mu s úsměvem. „Radši to nepokoušejte, ať vás někdo nahoře nevezme za slovo – seržant Garber,“ podal Johnovi ruku.

„Svenski, dělej, začínáme s dvaceti.“

Oslovený muž byl starší než seržant, menší postavy s pichlavýma očima. Začal zručně míchat karty a John sáhl do krabice pro „žetony“.

„Kdy přijde plukovník?“

„Plukovník?“ Garber vypadal okamžik nechápavě, ale pak se rozesmál. „Aha, myslíte Treneporta. Vy se cítíte! Sám jsem ho viděl jednou, a to jsou už asi dva roky.“

John lehce zvedl obočí. Od návštěvy Noela Dwakena v jeho bytě uplynuly tři dny. Strávil je převážně pokusy o získání informací, avšak výsledky byly chabé. O Sayed-Nefer nenašel v agenturních záznamech slovo, jen Vega tvrdil, že o někom toho jména kdysi zaslechl. Lucius Treneport byl stejná záhada. Podle oficiálních údajů byl jedním z nejstarších členů Agentury, měřeno reálným časem do ní vstoupil před víc než třemi sty lety. Působil hlavně v prokuratuře a

Vnitřní divizi, několikrát mu bylo nabídnuto povýšení, ale vždy odmítl, prý mu vyhovuje práce v poli. Kovář měl pocit, že miní spíš „práci v pozadí“. Jeho životopis vypadal příliš upraveně, přitom se úzkostlivě vyhýbal detailům a celá desetiletí v něm byla prázdná, kdoví, kde nebo co v té době dělal. A když zkusil zavolat několika známým, o tématu Treneport se nechtěl bavit nikdo, jako by ho obcházela podobná pověst jako Noela Dwakena.

„Plukovník se musí chránit,“ vysvětloval Werner, zatímco Svenski rozdával karty. „Přišlápl prsty zrádcům až moc. Dává rozkazy jenom majoru Flintovi a ten se objeví každou chvíli, pak vyrazíme.“

„Cože?“ Kovář se zarazil. „Myslel jsem, že bude brífing.“

„Ten byl včera. Přišel jste trochu na poslední chvíli, ale nic složitého. Připlížíme se, pokazíme Sayed-Nefer den a vypadneme.“

„Nezapomeňte na tu čarodějnici,“ připomněl poslední muž u stolu, ve srovnání s ostatními skoro mladík.

„Ta moc práce nedá!“ zašklebil se Ogawa. „Jenom to křupne,“ rukou velkou jako lopata naznačil lámání vazu, Svenski s Wernerem vyprskli. „Za to, co udělala, by si zasloužila větší péči.“

Kovář to nekomentoval. Útok Military divize, který skončil tak krvavým fiaskem, sice v záznamech byl, ale oficiálně šlo jen o akci proti základně X-Hawka. O Sayed-Nefer žádná zmínka, ani o tom, že někdo akci přežil a je pokládán za zrádce. Agentura se s podobnými věcmi očividně nemínila chlubit, a protože vztahy Military divize s oddělením majora Bytewské byly tradičně nepřítomně nepříliš srdečné, nedalo se ani čekat, že něco zjistí v rámci kolegiální výpomoci. Trochu nepřítomně pohlédl na své karty, žádná sláva.

„Co je vlastně zač?“ zavrtěl hlavou. „Neznám ani její popis.“

„Tu si nespleteš,“ zasmál se Ogawa. „Anna Králová, hezká malá čarodějnice. Nesnáším čaroděje!“

„Já je taky nemiluju,“ souhlasil John a jen dumal, co může mít čarodějnice společného s upírem. Nejspíš nic dobrého. „Dáte mi jednu?“ požádal a Svenski mu hodil pikové eso.

„Dva měsíce prý dělala společnost přímo X-Hawkovi. Čekal bych, že bude spíš na starší, ale asi je to prase,“ zabručel Werner.

„Kdo se má v takových vyznat?“ pokrčil Garber rameny. „Třeba to v Pekingu, takový masakr pro nic.“

Kovář kývl. Tentokrát aspoň věděl, o čem mluví, třebaže k získání těch informací musel využít Whittackerových počítačových kouzel. Vlastně to bylo prosté: Na pobočku Vnitřní divize v Pekingu někdo spáchal útok za použití vysoce účinného nervového plynu. Ze zpráv nebylo jasné, jak se mu to podařilo, nejspíš zaskočil posádku nepřipravenou nebo vyřadil bezpečnostní systémy, každopádně plyn zamořil celou budovu a zabil přes sto lidí, veškerý přítomný personál. Následné